

[LIII Gyldenkløde]

til et tilbud. Derfor har vi ikke noget imod, at man forsøger med en bedre form for genoptræning og aktivering.

Det er efter forslaget uklart, hvor mange penge der skal afsættes hertil. Hvis det er udtryk for, at man først skal finde det amt, hvor der skal være forsøg, for derefter på baggrund af det tidligere anvendte beløb at give det samme beløb, kommer der nok ikke meget ud af det, for der har efter vores mening hele tiden været for få midler på dette område. Mens SF var med i forhandlingerne, blev det klargjort, at der ikke ville komme flere penge i systemet. Det kan være, det er ændret, men det fremgår ikke af det, jeg kan læse mig til.

Som bekendt er SF ikke med i forliget, men det betyder ikke, at der ikke kan være dele af det, vi kan støtte. Forslaget her forlænger jobtilbudsordningen til 1994, og det støtter vi. SF vil gerne være med til at få skabt en bedre model end den kendte, ikke mindst på grund af problemet med, at 85 pct. af alle jobtilbud kommer til at ligge i det kommunale system, fordi arbejdsgiverne ikke rigtig spiller med i dette her.

Såfremt SF støtter forslaget ved tredje behandling – hvilket der er en del der tyder på, men vi vil ikke tage endelig stilling til det før efter udvalgsbehandlingen – har vi ikke i givet fald støttet sidste års forlig om overenskomstindgrebet, der udmøntede sig i de 80 kr. i timen til folk, der var i jobtilbud i den offentlige sektor. Vi arbejder fortsat på at få det lavet om, fordi det giver mange problemer på arbejdspladserne.

Vi vil også gerne under udvalgsarbejdet have sikkerhed for, at dette forslags vedtagelse ikke betyder, at flere falder ud af dagpengesystemet tidligere, end de ellers ville have gjort. Hvis det sikres, kan SF støtte forslaget.

Poul Nødgaard (FP):

De seks forligspartier føler sikkert, at det lovforslag, der behandles i dag, er et skridt i den rigtige retning. Det er det måske også, men Fremskridtspartiet har ikke den store tiltro til, at de løsninger har andet formål end at lede opmærksomheden bort fra det store problem, som arbejdsløsheden er for rigtig mange medborgere. Partierne bag finansloven ved udmærket, at den eneste rigtige vej ud af arbejdsløsheden i form af formindskelse af denne går

gennem nedsættelse af de personlige skatter bl.a. ved forhøjet personfradrag. Dette ville give alle skatteydere et større disponibelt beløb og dermed større købekraft. Når dette sker, kommer der gang i beskæftigelsen, og udgifterne til dagpenge vil helt automatisk falde.

Efter denne indledende betragtning blot nogle bemærkninger om lovforslaget som sådant. Det er bemærkelsesværdigt, at de seks partier i deres idérigdom afskaffer reglerne om uddannelsestilbud, der i sin tid blev kørt frem som det helt centrale element i bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Det ville være passende, at arbejdsministeren fremkom med en redegørelse om forløbet eller måske rettere effekten af de omtalte uddannelsestilbud.

Den statslige besparelse ved at afskaffe UTB angives til 275 mio. kr. i 1993. Mange af disse penge er formentlig anvendt til lærerløn, lokaler osv. Vil dette sige, at såvel lærere som lokaler til UTB nu er overflødige? Jeg vil også gerne vide, om de, der er i gang med et UTB-tilbud, skal stoppe på en eller anden magisk dato. Det synes jeg man savner en forklaring på. Jeg har i hvert tilfælde ikke kunnet se det i forslaget.

De spørgsmål, der melder sig hos Fremskridtspartiet, når vi læser dette panikforslag, er: Hvad er formålet egentlig med disse krumspring? Det, der nu lægges op til, skal køre i 1993, men hvis man tror på de skitserede ideer for udsatte grupper, incitamentsordning for arbejdsformidlingen, forsøg efter Zeuthenrapporten osv., hvorfor så sætte noget i gang for et år? Og er det nu også et år? Inden denne lov bliver vedtaget og omsat i praksis, går der nogle måneder af 1993, så jeg forestiller mig, der bliver tale om 8-9 måneder.

Det er næsten ikke til at bære den overfladiskhed, som de seks partier lægger for dagen, godt anført af det tidligere så hæderkronede Socialdemokrati, som glansen for længst er gået af. Ja, Socialdemokratiet er efter Fremskridtspartiets opfattelse nærmest visnet set i relation til fortiden og ikke mindst den negative måde, man behandler hele ledighedssituationen på. Derfor vil Fremskridtspartiets forespørgselsdebat om arbejdsløsheden den 14. januar 1993 blive et korstog ikke alene mod regeringen, men i højeste grad også mod Socialdemokratiet, der helt svigter de arbejdsløse.